

Nanebovstúpenie Pána

13. mája 2021

Mk 16, 15 – 20

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešné čítania – a vlastne aj dnešný sviatok – nám hovoria, ako apoštoli museli zmeniť svoj pohľad na Krista. Predveľkonočný pohľad spoločenstva, ktorého Ježiš bol pevnou súčasťou (on ho vlastne vytvoril) vystriedal veľkonočný pohľad zmŕtvychvstania – tajomných stretnutí so vzkrieseným, ktorý im otváral oči pre nové duchovné skutočnosti, ktoré predtým nevníjali. Ale aj ten po čase vystriedala rozlúčka s „viditeľným“ – so všetkým, čo nadväzovalo na viditeľného Ježiša. Ich pohľad, vnímanie sa malo stať ešte viac duchovným. Táto premena nemala znamenať zánik spoločenstva s Kristom. Naopak: Krista mali objaviť v spoločenstve – v druhých, v službe blížnym. Obrazne povedané, môžeme sledovať niečo podobné, ako je v našom živote vyrovnávanie sa s rôznymi ranami osudu – ktoré musíme pretrpieť – prejsť rôznymi štádiami. Apoštoli si chceli uchovať aspoň ten duchovný pohľad na Krista – ale aj ten im bol vzatý, či lepšie musel sa premeniť – získal novú podobu tým, že sa stal základom ich konania, ich skutkov, základom ich spoločenstva. Aj oni začali ohlasovať evanjelium celému stvoreniu, krstili, vovádzali do nového pohľadu Ježišovho ľudí. Vyháňali zlých duchov, liečili, uzdravovali, konali divy.

To všetko bolo uvedené do praxe Ježišovou výzvou aby oni konali v jeho mene, jeho vzdialením sa a nakoniec aj trochu príkrymi slovami, pripísanými anjelovi a adresovanými apoštolom: „Mužovia galilejskí, čo stojíte a hľadíte do neba. Tento Ježiš, ktorý vám bol vzatý do neba sa vráti tak, ako ste ho videli odchádzať.“

Tie príkre slová chceli apoštolov vyzvať, aby v živote nezostali stáť – život je pohyb. Jedine tam, kde človek je ochotný ísť ďalej, tam môže aj stratu povzniesť na vyšší stupeň a práve ten vyšší stupeň mu zároveň pomôže uchovať si pamiatku.

Nejde pritom len o naše osobné príbehy – tie sú síce dôležité, ale v niečom môžeme vidieť obdobu aj v rámci spoločného pohľadu. V niečom doba prvej cirkvi a jej premeny – doba premeny a nachádzania nového pohľadu aj dnes blízka. Aj my žijeme v kresťanstve dobu zmeny. V niečom sa mení, či lepšie povedané už aj zmenila podoba cirkvi. Doba, v ktorej boli automaticky plné kostoly, či v ktorej sa plné kostoly pokladali za cieľ sám osebe, sa mení. Aj my sme postavení pred otázku – čo si chceme z toho minulého odniesť, kam sa chceme, alebo aj musíme posunúť. Niekedy sa to nedá bez protikladov. Tak ako prvú cirkev posunul protiklad neba a zeme – kedy sa pohľad apoštolov musel obrátiť viac k zemi, k okoliu – podobne aj my budeme musieť viac si všímať výzvy, ktoré kresťanstvo dnes na nás má – smerom k spoločnosti, smerom k ostatným ľuďom, aj k tým neveriacim. Kresťanstvo, to čo sprítomňovala cirkev, sa chce viac presťahovať do našej praxe, do nášho konania. Prax je ale zároveň odrazom cirkvi v našom vnútri, v našej duši. Tie zmeny nemusia znamenať zánik, skôr transformáciu nášho kresťanstva, našej viery. Musíme si pripustiť otázky, ktoré k nám prichádzajú zo zmenenej situácie, hľadať na ne odpoveď.

Ani my nemáme s našou vierou zostať stáť na ceste, spoliehať sa len na to, čo sme si v minulosti navykli, čo sme sa naučili. Ak sa otvoríme tomu novému, potom môžeme mať nádej, že aj cez nás sa môžu nanovo konať divy, znamenia, podobne ako sa diali cez prvých kresťanov.

Viliam Arbet